

som man nu i de senere Aar er kommet stærkt ind paa her til Lands, at Asken begravnes i en Urne af let forgængeligt Materiale, saaledes at Naturens Lov, naar et ringe Aaremaal er forløbet, er sket fyldest: Ligets Rester er blevet til Jord. Derved opnaas bl. a. ogsaa, at der ikke bliver noget tilbage, som kan være genevende for kommende Slægter, der skal arbejde paa det vedkommende Sted, eller som kan friste til de frivole Løjer, man nu og da kan se, naar gamle Ben graves frem. Jeg mener ogsaa at burde nævne, at der er en vis offentlig Interesse knyttet til denne Sag, thi ved Ligbrænding begrænses i meget høj Grad det Areal, som de døde lægger Beslag paa, og det spiller navnlig i de store Byer en betydelig Rolle; enhver ved jo, hvilke store Arealer en By som København maa stille til Raadighed til dette Formaal. Ved Ligbrænding vil man kunne nøjes med en lille Brøkdelferaf, idet det Gravstedsareal, som nu udkræves til et enkelt Lig, vil være tilstrækkeligt til to Familiebegravelser à 6 Personer, hvis Ligbrænding har fundet Sted. Ligbrændingssagen er i Fremgang. Sidste Aar var der her i København, som er det eneste Sted, man indtil videre kan regne med, 5 813 Begravelser og 657 Ligbrændinger, altsaa godt 10 pCt., et Antal, som dog allerede betyder noget. Udviklingen kan man danne sig et Begreb om, naar jeg nævner, at i 1912—13 var Antallet af Begravelser 5 560 og Antallet af Ligbrændinger 180, altsaa knap 3 pCt.

Jeg for mit Vedkommende vil gerne virke for, at Vilkaarene for denne Bisættelsesmaade, ogsaa af Hensyn til det offentliges Interesser, bliver gjort saa lette som muligt. Dette sker ikke ved det foreliggende Lovforslag, men det byder de Par Fremskridt, jeg har nævnt, og der er ikke i mit Parti noget Ønske om Udvalgsbehandling, da vi ikke er sikre paa, at denne vil føre videre. Vi er derfor sindede at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Ellinger: Lovgivningen om Ligbrænding vækker jo nu om Dage ikke den Interesse og stærke Bevægelse, som den Gang dette Spørgsmaal først kom frem. Der er foregaaet en Forandring i Befolkningens Opfattelse deraf. I sin Tid rejste betydelige kirkelige Kredse Indvendinger mod denne Metode til at tilintetgøre Liget paa, men de er vel nu for en meget stor Del forsvundet, i alt Fald hvad Gejstligheden her i København angaar. Medens

gejstlige en Tid lang ikke vilde medvirke, naar Liget blev brændt, saa gør de det, saa vidt jeg ved, nu.

Ogsaa det foreliggende Lovforslag er bygget paa den Opfattelse, at den paa-gældende selv skal træffe Bestemmelse om, hvorledes hans Lig skal tilintetgøres. Den islandske Lovgivning gaar her noget videre, og man kan jo ogsaa nok sige, at Spørgsmaalet om, hvorledes ens Lig skal tilintetgøres, ikke alene har Betydning for en selv, men ogsaa for de efterlevende. Meget ofte vil det vist være saaledes, at et Menneske i og for sig ikke er interesseret i, om han skal begravnes eller brændes, medens hans eller hendes efterladte, f. Eks. en Hustru eller en Mand, kunde ønske at træffe Bestemmelse i saa Henseende, altsaa her navnlig kunde ønske, at den afdøde blev brændt, skønt han ikke selv havde ytret noget Ønske derom, maaske fordi det var vedkommende ganske ligegyldigt. Det foreliggende Lovforslag giver ikke de efterladte nogen Indflydelse derpaa, hvorimod der i den islandske Lov staar, at ogsaa de nærmeste paarørende kan træffe Bestemmelse om Ligbrænding, naar den afdøde ikke selv har truffet den, men saa tilføjes der ganske vist: saafremt intet af afdødes Børn modsætter sig det.

Vi fra vor Side vil kunne tiltræde Lovforslaget, i alt Fald i det væsentlige. Der lægges jo Vægt paa, at der skal foreligge en skriftlig Erklæring, og jeg er enig med den ærede første Taler i, at den norske Lovgivning i saa Henseende gaar for vidt. Men naar det nu bestemmes i § 2, at forinden Politiet afgiver en Attest med Hensyn til Ligbrænding, skal det paase, at der foreligger gyldig Bestemmelse om Ligbrænding, er det dog et Spørgsmaal, om de Regler, som findes i § 1, er klare nok. Det maa oplyses, om Politiet har Midler til at tilvejebringe Sikkerhed for, at der foreligger en gyldig Bestemmelse om Ligbrænding. Der staar nemlig i § 1, 4de Stykke, at lige med en i den foreskrevne Form affattet Erklæring anses efter denne Lov en af den afdøde underskrevne formløs Erklæring, medmindre dennes Rigtighed bestrides af den afdødes Ægtefælle, Forældre, Børn eller Søkende. Efter Ordlyden skulde man tro, at Indsigelse af blot en af disse imod Erklæringen var tilstrækkelig, og naar en saadan forelaa, vilde Politiet altsaa ikke kunne udstede en Attest som den, der forlanges i § 2 a. Det forekommer mig, at dette maa klares.

Der staar dernæst — og det er det eneste Tilfælde, hvor man kommer ind paa